

Karakasá, 1990. gada 5. aprīlī.

VELTIJUMS LATVIJAS JAUNATNES TEATRA ANSAMBLIM:

No Ernesta Foldāta, tēva.

Un nu atkal kasu galvu.
Roka pati meklē spalvu.
Pauris domu pilns vai plīst.
Pašas tās sāk ārā līst.

Daudz ko gribetos Jums stastīt,
Visvisadas bleķas klastīt.
Tacu laiks tas tvert bij iss,
Pareizs iznaktu lai viss.

Esmu vīrs ar sirmu galvu,
Nav man jāšķiež glaimu balvu.
Teikšu visiem, un man tīci:
Bija - **VENI, VIDI, VICI!**

Esmu niecīgs diletants.
Greizs un skībs mans dzejas pants.
Bet ja pieminētu mani,
Skānetu man laimes zvani.

Venecuēla - ziņo prese -
Busot istas maksīas mese.
Tautiesi aiz priekā sauc:
"Jaunie ar' no Rīgas brauc"!

Sad, tad mus gan saubās macā,
Neticība prātā naca:
Ka lai viņi pie mums brauc,
Majas problēmu ja daudz.

Un tad klat tie bija pasi,
Dailas meitas, zeni brasi.
Vardi nelien paūri ieksa,
Teli gan stav acu prieksa.

Seit par Jums bij tada slava,
Ka pat bilesu vairs nava.
Dod ko gribi, velti prasi.
IZPARDOTS - pie kases lasi.

Mārai laiks nav gulēt cisās.
Jārīkojas lietās visās.
Tā kā darba ir tik daudz,
Ernestu tā talkā sauc.

Dzīvīte, vai cik tu skarba!
Vel pirms izradem daudz darba.
Daudz ko puleties, ko svist.
Nevar dika apkart klist.

Sapiro ar roku cietu,
Katram rada savu vietu.
Nevar sa, ta lugu vadit.
Vaj'g tai skaņas, gaismu radit.

Un lai izvestu so speli,
Nepietiek ar raitu meli.
Jadzied jaunas, vecas dziesmas.
Ir pat divritešos briesmas.

Latvietim ir tada daba,
Višs tev uzlīdis pat staba.
Nieks tam augstu ratu mit.
Vaj'dzes, var pat "guni" rit.

Sadarbojies velns ar jodu,
Grib lai grupa izgaz podu.
Ernests izspele tiem stiki:
Rada lomū - elektriki.

Un tad saksafona virs.
Darbs kam skals, kaut reize tirs.
Ziedu saņem tik ta meita.
Sprīdi kam virs celiem kleita.

Beidzot izrades ir cauri.
Publika pus slavas tauri.
Aplaude, sauc BRAVO BIS,
Milets Rigas ansamblis.

Mes jutam: ka latv'ju tauta tik viena.
To neskir ne vide, ne taluma siena.
Ak Dievi! tici, ta bija liela laime.
Kad Rigas nama pulcejas vienota saime.

Un tad pec oficialas dalas,
Ir puisiem, meitam vairak valas.
Ko putisies, ko majas svils,
Ja jura udens dzidri zils.

Tropu vil!i sali, silti,
Maigi glasta latv'ju cilti.
Dazreiz viltigi tie skauj,
Muzikim nost brilles rauj.

Tropu saulei daba tada,
Nepatik tai balta ada.
Velti iemeslus tam prasit.
Sac tik sarto miesu kasit.

Ernests visiem stasta, rada,
Ka ir jadejo "lambada".
Meicas maigi spiez pie kruts,
"Paso doble" solus sluc.

Viram tikai skivji sesi,
Reti daudz tam viesi svesi.
Rodas problemas tam lielas.
Rinda sakas jau uz ielas.

Ari su!i kop! las!s.
Un p!c asak!m sev pras!s.
Beidzot sv!tki ari tiem.
Prieks par t!liem ciemi!iem.

Es lūgšu lai Dievs Jums arī turpmāk ļautu,
Nest svešumā vēsti par latv'ju tautu.
Lai rastos daudz tādu kuri rokas sniedz.
Cīņai pret varām, kas ~~tas~~ tautam brīvību liedz.

Piedodiet nu rīmeniekam,
Ticiet, rakstīja viņš priekam.
Ja par to tik mazliet smietu,
Tad gan man pie sirds tas ietu.

Ne tikai es, bet visi latvieši un venecuēlieši kas
skatīja jūsu izrādes, jūs vienmer atcerēsies ar mīlestību.